YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

14 päivänä huhtikuuta 2005 *

Asiassa C-460/01,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 28.11.2001,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Wilms ja H. H. Speyart, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehenään H. G. Sevenster,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit R. Schintgen ja J. N. Cunha Rodrigues (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: C. Stix-Hackl,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M.-F. Contet,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.5.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 13.7.2004 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on kanteessaan vaatinut yhteisöjen tuomioistuimen toteavan, että kun Alankomaiden kuningaskunta 1.1.1991–31.12.1995

— ei ole kirjannut tileihin eikä kantanut tullivelkaa ja muita maksuja viimeistään kolmessa päivässä määräajan jälkeen tai tätä myöhemmin siten kuin seuraa

määräaikoihin sovellettavien sääntöjen määrittämisestä 3 päivänä kesäkuuta 1971 annetusta neuvoston asetuksesta (ETY, Euratom) N:o 1182/71 (EYVL L 124, s. 1) siinä tapauksessa, ettei ulkoisesta passituksesta vastaava ole niiden kolmen kuukauden aikana, jotka seuraavat sitä, kun lähtötoimipaikka on lähettänyt ilmoituksen siitä, että lähetystä ei ole esitetty ajoissa määrätoimipaikassa, esittänyt todisteita kyseisen passituksen sääntöjenmukaisuudesta

— ei ole ajallaan asettanut vastaavia yhteisön omia varoja komission käyttöön

— eikä maksanut vastaavia viivästyskorkoja

se ei ole noudattanut velvoitteitaan, jotka johtuvat yhteisön passitusjärjestelmän soveltamisesta ja yksinkertaistamisesta 27 päivänä maaliskuuta 1987 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1062/87 (EYVL L 107, s. 1) 11 a artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toisesta virkkeestä, yhteisön passitusjärjestelmän soveltamisesta ja yksinkertaistamisesta 21 päivänä huhtikuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1214/92 (EYVL L 132, s. 1) 49 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä ja tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1; jäljempänä soveltamisasetus) 379 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä sekä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29 päivänä toukokuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, s. 1) 2, 9, 10 ja 11 artiklasta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön tullilainsäädäntö

2 Ajanjaksona 1.1.1991–31.12.1995, jota esillä oleva kanne koskee, oli toisiaan seuraten sovellettavana useita eri säännöstöjä, jotka kuitenkin olivat asiallisesti ottaen samanlaisia.

3 Passituksen osalta vuosina 1991 ja 1992 sovellettiin yhteisön passituksesta 13 päivänä joulukuuta 1976 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 222/77 (EYVL 1977, L 38, s. 1), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 22.2.1990 annetulla asetuksella (ETY) N:o 474/90 (EYVL L 51, s. 1), (jäljempänä asetus N:o 222/77) ja yhteisön passitusjärjestelmän soveltamisesta ja yksinkertaistamisesta 27 päivänä maaliskuuta 1987 annettua komission asetusta (ETY) 1062/87 (EYVL L 107, s. 1), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 2.9.1992 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 2560/92 (EYVL L 257, s. 5), (jäljempänä asetus N:o 1062/87). Vuonna 1993 sovellettiin yhteisön passituksesta 17 päivänä syyskuuta 1990 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 2726/90 (EYVL L 262, s. 1) ja 21.12.1992 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 3712/92 (EYVL L 378, s. 15) muutettua asetusta N:o 1214/92 (jäljempänä asetus N:o 1214/92).

4 Tullivelkaa koskevan järjestelmän osalta vuodesta 1991 vuoden 1993 loppuun sovellettiin tullivelasta 13 päivänä heinäkuuta 1987 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 2144/87 (EYVL L 201, s. 15), sellaisena kuin se on muutettuna 21.12.1988 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 4108/88 (EYVL L 361, s. 2), (jäljempänä

asetus N:o 2144/87) sekä asetuksen N:o 2144/87 soveltamisesta 8 päivänä maaliskuuta 1989 annettua komission asetusta (ETY) N:o 597/89 (EYVL L 65, s. 11).

5 Tullivelan tileihin kirjaamisen ja kantamisen osalta 1.1.1994 asti sovellettiin tuonti- tai vientitulleja koskevan tullivelan maksuehdoista ja tileihin kirjaamisesta 14 päivänä kesäkuuta 1989 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 1854/89 (EYVL L 186, s. 1).

6 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) kodifioitiin yhteisössä sovellettava tullilainsäädäntö. Tullikoodeksin soveltamissäännökset sisällytettiin soveltamisasetukseen. Näitä säännöksiä on sovellettu 1.1.1994 lukien.

7 Esillä olevassa kanteessa kyseessä olevana ajanjaksona sovellettavien toisiaan seuraavien eri tullilainsäädäntöjen asiallisen samanlaisuuden vuoksi asianosaiset viittaavat yhteisöjen tuomioistuimessa esittämissään väitteissä pelkästään 1.1.1994 lukien sovellettuihin säännöksiin eli tullikoodeksiin ja soveltamisasetukseen. Tästä syystä seuraavassa taulukossa on luettelo asiassa kyseessä olevina ajanjaksoina toisiaan seuraten sovellettavista säännöksistä. Tullikoodeksin ja soveltamisasetuksen säännösten sanamuoto esitetään taulukon jälkeen.

Kalenterivuodet 1991 ja 1992	Kalenterivuosi 1993	Kalenterivuodet 1994 ja 1995
asetuksen N:o 222/77 1 artiklan 2 kohta	asetuksen N:o 2726/90 1 artikla ja 3 artiklan 2 kohdan a alakohta	tullikoodeksin 91 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 2 kohdan a alakohta
asetuksen N:o 222/77 13 artikla	asetuksen N:o 2726/90 11 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta	tullikoodeksin 96 artiklan 1 kohdan a alakohta
asetuksen N:o 2144/87 2 artiklan 1 kohdan c alakohta		tullikoodeksin 203 artikla
asetuksen N:o 2144/87 2 artiklan 1 kohdan d alakohta		tullikoodeksin 204 artikla
asetuksen N:o 1854/89 2 artiklan 1 kohta		tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohta
asetuksen N:o 1854/89 3 artiklan 3 kohta		tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohta
asetuksen N:o 1854/89 4 artikla		tullikoodeksin 219 artikla
asetuksen N:o 1854/89 6 artiklan 1 kohta ja 7 artikla		tullikoodeksin 221 artiklan 1 ja 3 kohta
asetuksen N:o 222/77 26 artiklan 1 ja 3 kohta	asetuksen N:o 2726/90 22 artiklan 1 ja 4 kohta	soveltamisasetuksen 356 artiklan 1 ja 5 kohta
asetuksen N:o 222/77 36 artiklan 3 kohta	asetuksen N:o 2726/90 34 artiklan 3 kohta	soveltamisasetuksen 378 artikla
asetuksen N:o 1062/87 11 a artikla	asetuksen N:o 1214/92 49 artikla	soveltamisasetuksen 379 artikla
asetuksen N:o 1062/87 11 b artikla	asetuksen N:o 1214/92 50 artikla	soveltamisasetuksen 380 artikla

Tullikoodeksi

8 Tullikoodeksin 91 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Ulkoisessa passitusmenettelyssä on seuraavien tavaroiden voitava liikkua yhteisön tullialueella sijaitsevasta paikasta toiseen:

a) muut kuin yhteisötavarat tuontitullitta tai ilman muita maksuja ja niihin sovellettavia kauppapoliittisia toimenpiteitä;

— —

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun liikkumisen on tapahduttava:

— — yhteisön ulkoisessa passitusmenettelyssä;

— —."

9 Tullikoodeksin 96 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa taas säädetään seuraavaa:

"1. Passituksesta vastaavan on oltava yhteisön ulkoisen passitusmenettelyn haltija. Tämän on:

a) esitettävä tavarat muuttumattomina tullille määrätullitoimipaikassa, määräajassa sekä ottaen huomioon tulliviranomaisten toteuttamat tunnistamistoimenpiteet;

b) noudatettava yhteisön passitusmenettelyä koskevia säännöksiä."

10 Tullikoodeksin 203 artiklan mukaan

"1. Tuontitullivelka syntyy, kun:

— tuontitullien alainen tavara siirretään säännösten vastaisesti pois tullivalvonnasta.

2. Tullivelka syntyy sinä ajankohtana, jona tavara siirretään pois tullivalvonnasta.

3. Velallisina ovat:

— henkilö, joka on siirtänyt tavaran pois tullivalvonnasta,

— henkilöt, jotka ovat osallistuneet siirtoon ja jotka ovat tienneet tai joiden olisi kohtuudella pitänyt tietää, että tavara on siirretty pois tullivalvonnasta,

— tavaraa hankkineet tai hallussaan pitäneet henkilöt, jotka tavaran hankkiessaan tai vastaanottaessaan ovat tienneet taikka joiden olisi tällöin kohtuudella pitänyt tietää tavaran olleen siirretty pois tullivalvonnasta,

sekä

— tarvittaessa henkilö, jonka on täytettävä velvollisuudet, jotka johtuvat tavaran väliaikaisesta varastoinnista tai sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu."

11 Tullikoodeksin 204 artiklan mukaan

"1. Tuontitullivelka syntyy, kun:

a) ei täytetä jotakin velvollisuutta, joka johtuu tuontitullien alaisen tavaran väliaikaisesta varastoinnista tai sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu,

taikka

b) ei noudateta jotakin edellytystä, joka koskee tavaran asettamista mainittuun menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaraan sen tietyn käyttötarkoituksen perusteella,

muissa kuin 203 artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa, jollei todeta, etteivät nämä laiminlyönnit tosiasiallisesti vaikuta väliaikaisen varastoinnin tai kyseisen tullimenettelyn oikeaan toimintaan.

2. Tullivelka syntyy joko sinä ajankohtana, jona velvollisuutta, jonka täyttämättä jättämisestä tullivelka syntyy, ei enää täytetä, tai sinä ajankohtana, jona tavara on asetettu kyseiseen tullimenettelyyn, jos myöhemmin todetaan, ettei jokin edellytys, joka on koskenut tavaroiden asettamista tähän menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaran tietyn käyttötarkoituksen perusteella, tosiasiallisesti ole täyttynyt.

3. Velallisena on henkilö, joka tapauksen mukaan on velvollinen joko täyttämään velvollisuudet, jotka johtuvat tuontitullien alaisen tavaran väliaikaisesta varastoinnista taikka sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu, tai täyttämään tavaran tähän menettelyyn asettamista koskevat edellytykset."

12 Tullikoodeksin 215 artiklassa taas säädetään seuraavaa:

"1. Tullivelka syntyy siinä paikassa, jossa sen aiheuttavat tosiseikat ilmenevät.

2. Jos 1 kohdassa tarkoitettua paikkaa ei voida määrittää, tullivelan katsotaan syntyneen siinä paikassa, jossa tulliviranomaiset toteavat tavaran olevan tilanteessa, jossa tullivelka on syntynyt.

3. Jos jotakin tavaraan sovellettavaa tullimenettelyä ei päätetä, tullivelan katsotaan syntyneen siinä paikassa, jossa tavara:

— on asetettu tähän menettelyyn,

tai

— saapuu yhteisöön tähän menettelyyn asetettuna.

4. Jos tulliviranomaiset voivat käytettävissään olevien tietojen perusteella todeta, että tullivelka on syntynyt jo tavaran ollessa aiemmin muussa paikassa, tullivelan katsotaan syntyneen siinä paikassa, jonka voidaan todeta olleen tavaran sijaintipaikka aikaisimpana ajankohtana, jona tullivelan olemassaolo on voitu todeta."

13 Tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohdassa on säädetty seuraavaa:

"Tulliviranomaisten on laskettava jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä, jäljempänä 'tullien määrä', heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot, ja kirjattava nämä määrät tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle (tileihin kirjaaminen)."

14 Tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdassa puolestaan säädetään seuraavaa:

"Jos tullivelka syntyy muissa kuin 1 kohdassa tarkoitetuissa olosuhteissa, vastaavien tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset voivat:

a) laskea kyseisten tullien määrän;

ja

b) osoittaa velallisen."

15 Tullikoodeksin 219 artiklassa on säädetty seuraavaa:

"1. Edellä 218 artiklassa säädettyjä tileihin kirjaamisen määräaikoja voidaan pidentää:

a) jäsenvaltioiden hallinnolliseen järjestelmään liittyvistä syistä ja erityisesti, jos tilinpito tapahtuu keskitetysti; taikka

b) jos erityiset olosuhteet estävät tulliviranomaisia noudattamasta mainittuja määräaikoja.

Määräaikoja voidaan pidentää enintään 14 päivällä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja määräaikoja ei sovelleta ennalta-arvaamattomien tapahtumien eikä ylivoimaisten esteiden yhteydessä."

16 Tullikoodeksin 221 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Tullien määrä on aiheellisella tavalla annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin.

— —

3. Tiedoksiantoa ei voida toimittaa velalliselle enää, kun kolmen vuoden määräaika on kulunut siitä päivästä, jona tullivelka on syntynyt. Jos tulliviranomaiset eivät kuitenkaan ole voineet tarkasti määrittää lain mukaan kannettavaa tullien määrää sellaisen tapahtuman vuoksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, tiedoksianto toimitetaan kolmen vuoden määräajan päätyttyä, jos voimassa olevat säännökset sen sallivat."

17 Tullikoodeksin 236 artiklan 1 kohdassa puolestaan säädetään seuraavaa:

"Tuonti- tai vientitullit on palautettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tuonti- tai vientitullit on peruutettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä tileihin kirjattaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tulleja ei voida palauttaa tai peruuttaa, jos muun kuin lain mukaisen tullien määrän maksamiseen tai tileihin kirjaamiseen johtaneet seikat ovat johtuneet asianomaisen tietoisesta menettelystä."

Soveltamisasetus

18 Soveltamisasetuksen 356 artiklan 1 ja 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Tavarat ja T1-asiakirja on esitettävä määrätoimipaikassa.

— —

5. Jos tavarat esitetään määrätoimipaikassa lähtötoimipaikan asettaman määräajan päätyttyä ja jos tämän määräajan noudattamatta jättäminen johtuu olosuhteista, jotka perustellaan määrätoimipaikan hyväksymällä tavalla ja joita ei voida lukea kuljettajan eikä passituksesta vastaavan syyksi, viimeksi mainitun on katsottava noudattaneen asetettua määräaikaa."

19 Soveltamisasetuksen 378 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, rikkomusta tai säännönvastaisuutta on pidettävä tapahtuneena

— jäsenvaltiossa, johon lähtötoimipaikka kuuluu,

tai

— jäsenvaltiossa, johon rajatoimipaikka yhteisöön tultaessa kuuluu ja johon rajanylitystodistus on annettu,

jollei 379 artiklan 2 kohdassa mainitussa määräajassa tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla esitetä todisteita passituksen säännönmukaisuudesta tai paikasta, jossa rikkomus tai säännönvastaisuus on tosiasiallisesti tapahtunut, sanotun kuitenkaan rajoittamatta koodeksin 215 artiklan soveltamista.

2. Jollei tällaisia todisteita esitetä ja jos kyseistä rikkomusta tai säännönvastaisuutta on näin ollen edelleen pidettävä lähtöjäsenvaltiossa tai 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetussa tulojäsenvaltiossa tapahtuneena, tämän jäsenvaltion on kannettava kyseisiä tavaroita koskevat tullit ja muut maksut yhteisön säännösten tai kansallisten säännösten mukaisesti.

3. Jos jäsenvaltio, jossa kyseinen rikkomus tai säännönvastaisuus on tosiasiallisesti tapahtunut, todetaan ennen kuin kolme vuotta on kulunut T1-ilmoituksen kirjaamispäivästä, tämän jäsenvaltion on yhteisön säännösten tai kansallisten säännösten mukaisesti kannettava jälkikäteen kyseisiin tavaroihin liittyvät tullit ja muut maksut (lukuun ottamatta niitä, jotka on 2 kohdan mukaisesti kannettu yhteisön omina varoina). Tällöin alun perin kannetut tullit ja muut maksut (lukuun ottamatta niitä, jotka on kannettu yhteisön omina varoina) on palautettava jälkikäteen suoritetun kannon tultua todistetuksi.

4. Vakuus, jonka kattamana passitus on suoritettu, voidaan vapauttaa vasta edellä mainitun kolmen vuoden määräajan päättyessä tai sen jälkeen, kun siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen rikkomus tai säännönvastaisuus on tosiasiallisesti tapahtunut, kannettavat tullit ja muut maksut on maksettu.

Jäsenvaltioiden on toteutettava rikkomusten tai säännönvastaisuuksien torjumiseksi ja tehokkaiden rangaistusten määräämiseksi niistä tarvittavat toimenpiteet."

20 Soveltamisasetuksen 379 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, lähtötoimipaikan on ilmoitettava siitä passituksesta vastaavalle viipymättä ja viimeistään yhdentoista kuukauden kuluttua yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa tiedonannossa on mainittava erityisesti määräaika, jonka kuluessa todiste passituksen säännönmukaisuudesta tai rikkomuksen taikka säännönvastaisuuden tosiasiallisesta tapahtumapaikasta voidaan esittää lähtötoimipaikassa tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla. Tämän määräajan on oltava kolme kuukautta 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen tekopäivästä. Jos asianmukaisia todisteita ei ole esitetty tämän määräajan kuluessa, toimivaltaisen jäsenvaltion on kannettava jälkikäteen kyseiset tullit ja muut maksut. Jos tämä jäsenvaltio ei ole se, jossa lähtötoimipaikka on, tämän toimipaikan on ilmoitettava asiasta viipymättä kyseiselle jäsenvaltiolle."

21 Soveltamisasetuksen 380 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Edellä 378 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu todiste passituksen säännönmukaisuudesta on esitettävä tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla erityisesti:

a) tulliviranomaisten oikeaksi todistamalla asiakirjalla, jossa vahvistetaan, että kyseiset tavarat on esitetty määrätoimipaikassa tai 406 artiklaa sovellettaessa valtuutetun vastaanottajan luona. Tässä asiakirjassa on oltava kyseisten tavaroiden tunnistetiedot,

tai

b) kolmannessa maassa annetulla vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevalla tulliasiakirjalla tai sen jäljennöksellä taikka valojäljennöksellä; jäljennöksen tai valojäljennöksen on oltava joko alkuperäisen asiakirjan vahvistaneen toimielimen tai kyseisen kolmannen maan viranomaisten taikka jonkin jäsenvaltion viranomaisten oikeaksi todistama. Tässä asiakirjassa on oltava kyseisten tavaroiden tunnistetiedot."

22 Soveltamisasetuksen 859 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Seuraavia on pidettävä sellaisina koodeksin 204 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina laiminlyönteinä, jotka eivät tosiasiallisesti vaikuta väliaikaisen varastoinnin tai tullimenettelyn asianmukaiseen toimintaan, jos:

— niillä ei yritetä luvatta siirtää tavaraa pois tullivalvonnasta,

— ne eivät osoita asianomaisen ilmeistä huolimattomuutta,

— tavaran edellyttämien toimenpiteiden toteuttamiseksi tarvittavat muodollisuudet suoritetaan jälkikäteen:

1) tavaran osoittamiseksi johonkin väliaikaisen varastoinnin tai kyseisen tullimenettelyn perusteella määrättyyn tulliselvitysmuotoon asetetun määräajan ylittäminen, jos määräaikaa olisi pidennetty, jos sitä olisi haettu ajoissa;

2) passitusmenettelyyn asetetun tavaran esittämiselle määrätoimipaikassa asetetun määräajan ylittäminen, jos tavarat on myöhemmin esitetty määrätoimipaikassa;

3) väliaikaisessa varastossa olevien tai tullivarastointimenettelyyn asetettujen tavaroiden muokkaus ilman tulliviranomaisten ennakolta antamaa lupaa, jos lupa tavaroiden muokkaukseen olisi annettu, jos sitä olisi haettu;

4) väliaikaisen maahantuonnin menettelyyn asetettujen tavaroiden käyttö muilla kuin luvassa määrätyillä edellytyksillä, jos tähän käyttöön mainitussa menettelyssä olisi annettu lupa, jos sitä olisi haettu;

5) väliaikaisessa varastossa olevan tai tullimenettelyyn asetetun tavaran siirto ilman lupaa, jos tavara voidaan esittää tulliviranomaisille näiden pyynnöstä;

6) väliaikaisessa varastossa olevan tai tullimenettelyyn asetetun tavaran vienti yhteisön tullialueen ulkopuolelle taikka sen siirto vapaa-alueelle tai vapaavarastoon tarvittavia muodollisuuksia suorittamatta;

7) tietyn käyttötarkoituksensa perusteella edullisen tullikohtelun saaneen tavaran luovutus toiselle siitä tullille ilmoittamatta, ennen kuin tavara on käytetty tähän tarkoitukseen, jos:

a) luovuttajan pitämässä tavarakirjanpidossa on merkintä luovutuksesta

ja

b) luovutuksensaaja on kyseistä tavaraa koskevan luvan haltija."

Yhteisön omien varojen järjestelmä

23 Yhteisön omien varojen järjestelmästä 24 päivänä kesäkuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/376/ETY, Euratom (EYVL L 185, s. 24) 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa määrätään seuraavaa:

"Yhteisöjen talousarvioon otettavia omia varoja ovat tulot, jotka kertyvät:

a) maksuista, palkkioista, lisä- tai tasausmaksuista, lisäsummista tai -osista ja muista maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle osana yhteistä maatalouspolitiikkaa, sekä maksuista, joista on määrätty sokerialan yhteisessä markkinajärjestelyssä,

b) yhteisestä tullitariffista ja muista tulleista kertyvistä maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle sekä Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden tullimaksuista".

24 Asetuksen N:o 1552/89 2 artiklassa todetaan seuraavaa:

"1. Tätä asetusta sovellettaessa katsotaan, että päätöksen 88/376/ETY, Euratom 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin omiin varoihin kuuluva maksu on todettu, kun jäsenvaltion toimivaltainen yksikkö on toimittanut maksuvelvolliselle tiedon hänen maksettavakseen kuuluvasta määrästä. Tiedonanto tehdään, kun velallinen tunnetaan ja kun toimivaltaiset hallintoviranomaiset voivat kaikkia asiaa koskevia yhteisön säännöksiä ja määräyksiä noudattaen laskea maksun määrän.

2. Kun tiedonantoon on tehtävä oikaisu, sovelletaan 1 kohtaa."

25 Asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa ja 2 kohdan a ja b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Omia varoja koskeva kirjanpito hoidetaan kunkin jäsenvaltion valtiovarainhallinnossa tai kunkin jäsenvaltion nimeämässä laitoksessa ja se jaotellaan varojen luonteen mukaisesti.

2. a) Maksut, jotka on todettu 2 artiklan mukaisesti, otetaan kirjanpitoon viimeistään maksun toteamiskuuta seuraavan toisen kuukauden 19 päivän jälkeisenä ensimmäisenä työpäivänä, jollei tämän kohdan b alakohdasta muuta johdu.

b) Maksut, jotka on todettu ja joita ei ole otettu a alakohdassa tarkoitettuun kirjanpitoon, koska niitä ei ole vielä peritty ja minkäänlaista vakuuta ei ole toimitettu, otetaan erilliseen kirjanpitoon a alakohdassa säädetyssä määräajassa. Jäsenvaltiot voivat menetellä samalla tavoin, kun todetuista, takuiden

kattamista maksuista syntyy erimielisyyttä ja niihin saattaa riita-asian käsittelyn vuoksi kohdistua vaihteluja."

26 Asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa taas säädetään seuraavaa:

"Kunkin jäsenvaltion on hyvitettävä omat varat 10 artiklassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti tilille, joka on avattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä kyseisen jäsenvaltion valtiovarainhallinnossa tai sen nimeämässä laitoksessa.

Tämän tilin pitäminen on maksutonta."

27 Asetuksen N:o 1552/89 10 artiklan 1 kohdassa todetaan seuraavaa:

"Sen jälkeen, kun päätöksen 88/376 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuista omista varoista on vähennetty kymmenen prosenttia perimiskuluihin mainitun päätöksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ne tuloutetaan viimeistään sitä kuukautta, jona maksu on 2 artiklan mukaisesti todettu, seuraavan toisen kuukauden 19 päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä.

Ne maksut, jotka on otettu erilliseen kirjanpitoon 6 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, on kuitenkin tuloutettava sitä kuukautta, jona maksut on peritty, seuraavan toisen kuukauden 19 päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä."

28 Saman asetuksen 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa, jonka korkokanta on kyseisen jäsenvaltion rahamarkkinoilla eräpäivänä lyhyen aikavälin rahoitukseen sovellettava korkokanta kahdella pisteellä korotettuna. Korkokantaan lisätään 0,25 pistettä kutakin viivästyskuukautta kohden. Korotettua korkokantaa sovelletaan koko viivästyksen ajalta."

Määräaikojen, päivämäärien ja ajanjaksojen laskemista koskevat säännökset

29 Asetuksessa N:o 1182/71 on yleiset säännökset, joita sovelletaan neuvoston ja komission antamissa säädöksissä ja päätöksissä esiintyviin määräaikoihin, päivämääriin ja ajanjaksoihin, ellei toisin ole säädetty. Koska tullikoodeksissa tai soveltamisasetuksessa ei ole toisin säädetty, nyt esillä olevassa tapauksessa sovelletaan asetuksen N:o 1182/71 säännöksiä.

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

30 Komission yksiköt suorittivat Alankomaissa 10.–14.1.1994 tarkastuksia, jotka koskivat Rotterdamin tullipiirissä passituksiin sovellettuja menettelyjä.

31 Komissio lähetti 6.6.1994 päivätyssä kirjeessään Alankomaiden viranomaisille tuon tarkastuksen johdosta laaditun kertomuksen kiinnittäen huomiota siihen, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan ja vastaavien aiemmin voimassa olleiden

säännösten soveltamisessa oli todettu viiveitä kirjaamisessa ja siten tuonneista saatavien yhteisön omien varojen asettamisessa tämän käyttöön.

32 Komissio muistuttaa tältä osin, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdassa säädetään, että siitä, kun tulliviranomaiset antavat T1-asiakirjan, saa kulua enintään 11 kuukautta siihen, kun passituksesta vastaavalle ilmoitetaan, ettei sitä hyväksytä. Kun tähän määräaikaan lisättiin saman asetuksen 379 artiklan 2 kohdassa mainittu kolmen kuukauden määräaika, komission tarkastajat päätyivät 14 kuukauden enimmäisaikaan T1-asiakirjan antamisesta tullien pakolliseen kantamiseen tulliviranomaisten toimesta, kun asiakirjaa ei ollut hyväksytty. Edellä mainitun tarkastuskertomuksen mukaan Rotterdamin tullipiiri ei kuitenkaan ollut noudattanut tätä määräaikaa, koska tarkastusta tehtäessä todettiin, että suuri osa hyväksymättömistä asiakirjoista oli yli 14 kuukautta vanhoja.

33 Alankomaiden viranomaiset kiistivät kirjeessään 24.2.1995 komission tulkinnan asiaa koskevista säännöksistä. Kirjeessään 28.4.1995 komissio ilmoitti näille viranomaisille pysyvänsä väitteissään.

34 Kirjeessä komissio korosti, ettei sovellettavassa yhteisön lainsäädännössä jätetä jäsenvaltioille mahdollisuutta pidentää mainittua 14 kuukauden määräaikaa. Samassa kirjeessä komissio toisti aiemmin esittämänsä pyynnön lähettää tiedot, jotka koskivat 1.1.1991–31.12.1995 viivästyneinä hyväksyttyjä T1-asiakirjoja.

35 Alankomaiden viranomaiset toimittivat 30.8.1995 päivätyssä vastauksessaan komissiolle pyydetyt lisätiedot. Näiden tietojen perusteella komission yksiköt laskivat

asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaiset korot. Tällöin ne lähtivät siitä oletuksesta, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ilmoitus oli lähetetty T1-asiakirjan kirjaamista seuraavan yhdennentoista kuukauden viimeisenä päivänä, joten vastaavan tullivelan merkitsemisen tileihin olisi tullut tapahtua viimeistään tuon kirjaamisen jälkeisen neljännentoista kuukauden päättyessä.

36 Komissio pyysi kyseisen laskelman yksityiskohdat sisältäneessä kirjeessään 17.12.1996 Alankomaiden viranomaisia suorittamaan sille viivästyskorkoa 5 323 395,06 Alankomaiden guldenia (NLG) pyynnön tiedoksisaantia seuraavan toisen kuukauden viimeiseen työpäivään eli 23.2.1997 mennessä.

37 Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat 1.10.1997 päivätyssä kirjeessään, etteivät ne hyväksy pyyntöä. Ne viittasivat aiempiin väitteisiinsä ja kohdistivat komissioon moitteita sen vuoksi, ettei tämä ollut antanut vastausta niiden kirjeessä 30.8.1995 esittämien seikkojen johdosta.

38 Komissio antoi Alankomaiden viranomaisille 18.2.1999 päivätyssä kirjeessään virallisen huomautuksen, johon nämä vastasivat kirjeessään 22.4.1999.

39 Komissio antoi 2.2.2000 perustellun lausunnon, johon Alankomaiden viranomaiset vastasivat kirjeessään 28.3.2000.

40 Koska komissio ei tyytynyt vastaukseen, se nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

Kanne

41 Komission ensimmäinen kanneperuste koskee tammikuun 1 päivästä 1994 voimassa olleen soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan sekä 1.1.1991–31.12.1993 sovellettujen muiden vastaavien säännösten eli asetuksen N:o 1062/87 11 a artiklan 2 kohdan toisen alakohdan ja asetuksen N:o 1214/92 49 artiklan 2 kohdan kolmannen virkkeen rikkomista sillä perusteella, ettei Alankomaiden kuningaskunta 1.1.1991–31.12.1995 kirjannut tileihin ja kantanut tullivelkaa ajoissa niissä tapauksissa, joissa ulkoinen passitus hyväksyttiin myöhässä.

42 Komission toisen kanneperusteen mukaan Alankomaiden viranomaiset rikkoivat asetuksen N:o 1552/89 2, 9 ja 10 artiklaa, kun ne eivät säädetyssä ajassa asettaneet komission käytettäväksi tullivelan tarkoittamia yhteisön omia varoja.

43 Kolmas kanneperuste koskee asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan rikkomista sen vuoksi, ettei asiaankuuluvia viivästyskorkoja maksettu.

Asetuksen N:o 1062/87 11 a artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toisen virkkeen, asetuksen N:o 1214/92 49 artiklan 2 kohdan kolmannen virkkeen ja soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan kolmannen virkkeen rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten lausumat

44 Komission mukaan tullikoodeksin 96 artiklassa ja soveltamisasetuksen 356 ja 379 artiklassa on säädetty pakollisesta toiminta-aikataulusta, jota passituksesta

vastaavan sekä lähtö- ja määrätoimipaikan on ulkoisessa passituksessa noudatettava, kun passitettuna kulkevaa lähetystä ei esitetä määrätoimipaikassa passitusilmoitusta kirjattaessa asetetussa määräajassa.

45 Komissio painottaa, että aikataulun mukaan

— passituksesta vastaavan on esitettävä lähetys koskemattomana T1-asiakirjassa mainitussa ajassa määrätoimipaikassa (tullikoodeksin 96 artiklan 1 kohdan a alakohta ja soveltamisasetuksen 356 artiklan 1 ja 5 kohta)

— ellei lähetystä esitetä tässä ajassa, lähtötoimipaikan on soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan nojalla ilmoitettava tästä passituksesta vastaavalle 11 kuukauden määräajassa passitusilmoituksen kirjaamisesta

ja

— ensin mainitusta ilmoituksesta lukien alkaa kulua kolmen kuukauden määräaika, jossa passituksesta vastaavalla on viimeinen tilaisuus esittää todisteet passituksen sääntöjenmukaisuudesta lähtötoimipaikalle tulliviranomaisten tyydyttämiseksi.

46 Soveltamisasetuksen 380 artiklan mukaan nämä todisteet tulee esittää oikeaksi todistetuin asiakirjoin, jotka osoittavat, että lähetys on joko esitetty määrätoimipaikassa tai luovutettu kulutukseen kolmannessa maassa. Käytännössä on yleensä kyse määrätullitoimipaikan leimaamasta ja passituksesta vastaavalle antamasta T1-asiakirjan kappaleesta.

47 Ellei todisteita ole määräajan kuluttua esitetty, toimivaltaisen jäsenvaltion on kannettava tullit ja muut maksut soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan nojalla. Komission mielestä tämä kolmen kuukauden määräaika sitoo passituksesta vastaavan ohella myös jäsenvaltiota, jossa lähtötoimipaikka on.

48 Tullivelan kirjaamishetken osalta komissio toteaa, että tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohdan mukaisesti jäsenvaltioiden on laskettava ja kirjattava tullivelka tileihin heti, kun niillä on tarvittavat tiedot. Jäsenvaltioille asetetun tileihin kirjaamista koskevan sitovan määräajan alkuhetkeksi on tullikoodeksin 218 artiklassa asetettu hetki, jolloin asianomainen jäsenvaltio "voi" osoittaa velallisen ja laskea velan määrän. Tileihin kirjaamisen on tapahduttava tullikoodeksin 218 ja 219 artiklassa asetetussa määräajassa eli kahdessa päivässä, jota on mahdollista pidentää enintään 14 päiväksi.

49 Komissio huomauttaa, että viimeistään T1-asiakirjan kirjaamisen jälkeisen viidennentoista kuukauden ensimmäisenä työpäivänä — tai ennen sitä, jos lähtötoimipaikka on lähettänyt ilmoituksen hyväksymättä jättämisestä aiemmin — tällä on kaikki tarvittavat tiedot tullien määrän laskemiseksi (tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohta ja 218 artiklan 3 kohdan a alakohta) ja tullivelallisen eli tässä tapauksessa passituksesta vastaavan osoittamiseksi (tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdan b alakohta).

50 Tullikoodeksin 218 ja 219 artiklan mukaisesti tullivelka on kirjattava tileihin kahden päivän määräajassa, jota voidaan tietyissä olosuhteissa pidentää enintään 14 päiväksi. Niinpä asianomaisen jäsenvaltion on kirjattava tullivelka tileihin viimeistään kolmantena tai viidentenätoista päivänä soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan mukaisen ilmoituksen lähettämisen jälkeistä neljättä kuukautta.

51 Komission mukaan tästä seuraa, että kun jätetään huomiotta tullikoodeksin 219 artiklan mukainen määräajan mahdollinen pidentäminen, jäsenvaltiolle ei jää sellaista harkintavaltaa, jonka perusteella se voisi määrittää, milloin tullivelka on kirjattava tileihin. Lisäksi tullikoodeksin 221 artiklan 1 kohdasta seuraa, että jäsenvaltion on ryhdyttävä tullivelan kantamiseen välittömästi tileihin kirjauksen jälkeen ilmoittamalla tullivelan määrä velalliselle. Kaiken järjen mukaan nimittäin tullit peritään heti tämän tileihin kirjauksen jälkeen, vaikka soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa ei tarkennetakaan, onko tämän tapahduttava pikaisesti.

52 Alankomaiden kuningaskunta kiistää väitteen, jonka mukaan soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdasta ja tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdasta seuraa, että jäsenvaltion on kirjattava maksettavat tullit tileihin kahdessa päivässä siitä lukien, kun hyväksymättä jättämistä koskevan ilmoituksen lähettämisestä alkava kolmen kuukauden määräaika on päättynyt. Sen mielestä 379 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kolmen kuukauden aika on menettelyä koskeva eikä sitova määräaika. Komission vastakkainen väite on kyseisten säännösten sanamuodon vastainen, loukkaa oikeussubjektien oikeuksia ja johtaa ylipääsemättömiin käytännön hankaluuksiin.

53 Alankomaiden hallitus ensinnäkin huomauttaa asianomaisten säännösten osalta, että tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdan mukaan kahden päivän määräaika alkaa kulua vasta, kun tulliviranomaiset "voivat laskea kyseisten tullien määrän ja osoittaa velallisen", mikä tarkoittaa enemmän kuin vain sitä, että kyseessä olevat tiedot on

saatu. Kyseinen hallitus toteaa, että vaikka käytännössä tileihin kirjaaminen voidaan tavallisesti tehdä heti kolmen kuukauden määräajan kuluttua, tästä ei voida päätellä, että tämän määräajan päättymistä on pidettävä säännöksessä tarkoitetun kahden päivän määräajan alkuhetkenä.

54 Soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan kolmannessa virkkeessäkin todetaan pelkästään, että "toimivaltaisen jäsenvaltion on kannettava" asianmukaiset tullit. Sanat eivät tarkoita samaa kuin tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdassa oleva ilmaisu "kirjattava tileihin" "tulliviranomaisten" toimesta. Säännöksillä on eri kohteet, eikä jälkimmäisessä mainittua määräaikaa siten voida siirtää soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohtaan.

55 Toiseksi, mitä tulee oikeussubjektien oikeuksien kunnioittamisen edellytyksiin, Alankomaiden hallitus väittää soveltamisasetuksen 379 artiklasta johtuvan, että tulliviranomaiset voivat vasta kolmen kuukauden määräajan päättyessä tai mahdollisesti aiemmin, mikäli tällaisesta on esitetty todisteet, arvioida, onko passitus tapahtunut sääntöjenmukaisesti, missä mahdollinen sääntöjenvastaisuus on tapahtunut, onko tullivelka syntynyt ja mikä jäsenvaltio on toimivaltainen perimään sen. Toisin sanoen vasta passituksesta vastaavan esittämien todisteiden tutkimisen jälkeen tulliviranomaisilla on tullikoodeksin 217 artiklassa tarkoitetut "tarvittavat tiedot" tullivelan laskemiseen ja tileihin kirjaamiseen. Väite siitä, että mainittu arviointi on tehtävä kahdessa päivässä, tullien laskeminen mukaan luettuna, ei ota huomioon huolellisen tutkimisen vaatimusta ja loukkaa niin muodoin oikeussubjektien oikeuksia.

56 Alankomaiden hallitus toteaa lisäksi, että järjestelmä, jossa tulliviranomaisen on ryhdyttävä välittömään tullien tileihin kirjaukseen palauttaakseen sitten kyseisen

määrän, jos osoittautuu, että passituksesta vastaava kuitenkin esittää todisteet passituksen sääntöjenmukaisesta hyväksymisestä, merkitsee tälle taakkaa, jota ei voida hyväksyä. Tällainen taakka ei ole hyväksyttävissä etenkään, kun suurimmassa osassa tapauksia passituksen oletetusta sääntöjenvastaisuudesta eivät ole vastuussa passituksesta vastaavat vaan määrätoimipaikan tulliviranomaiset tai kuljetuksen vastaanottaja.

57 Kolmanneksi, mitä tulee määräaikojen noudattamisen mahdottomuuteen, Alankomaiden hallitus korostaa, että hyväksyminen on raskas prosessi ja että ei ole mahdollista tutkia kahden päivän kuluessa kaikkia asiakirjatodisteita tullivelallisen osoittamiseksi ja "tullien määrän" laskemiseksi. Käytännössä esitetään hyvin eriluonteisia asiakirjoja. Kahdessa päivässä ei ole mitenkään mahdollista arvioida, onko tullivelka syntynyt, mahdollisesti lähettää asiakirja-aineistoa toimivaltaiselle jäsenvaltiolle, osoittaa tullivelallista, laskea tullivelan mukaista tullien määrää ja vielä lähettää maksukehotusta.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

58 Aluksi on muistettava, ettei Alankomaiden hallitus kiistä komission toteamuksia tosiseikoista, jotka koskevat ulkoisessa passituksessa tapahtuneiden sääntöjenvastaisuuksien johdosta syntyneitä tullivelkoja, joita Alankomaiden viranomaiset eivät ole esillä olevassa kanteessa tarkoitettuna ajanjaksona eli 1.1.1991–31.12.1995 kantaneet tullikoodeksin 218 artiklassa tarkoitetussa määräajassa eli kahdessa päivässä siitä, kun soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan kolmannessa virkkeessä ja muissa vastaavissa aiemmin sovelletuissa säännöksissä mainittu kolmen kuukauden määräaika on päättynyt. Tämä hallitus kuitenkin toisin kuin komissio katsoo, ettei se ole laiminlyönyt yhteisön tullilainsäädännön mukaisia velvoitteitaan aloittamalla tullivelan kantamisen useita kuukausia kolmen kuukauden määräajan päättymisen jälkeen.

59 Tältä osin on huomattava, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan mukaan siinä tapauksessa, että lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja että rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, lähtötoimipaikan on ilmoitettava siitä passituksesta vastaavalle viipymättä ja viimeistään yhdentoista kuukauden kuluttua passitusilmoituksen kirjaamispäivästä.

60 Vaikka yhteisöjen tuomioistuin onkin asiassa C-112/01, SPKR, 14.11.2002 antamassaan tuomiossa (Kok. 2002, s. I-10655, 40 kohta) katsonut, ettei 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättäminen sinänsä estä kantamasta tullivelkaa passituksesta vastaavalta, se on myös todennut saman tuomion 34 kohdassa, että tuo määräaika on kohdistettu yksinomaan tulliviranomaisille ja että sillä pyritään varmistamaan se, että nämä viranomaiset soveltavat tullivelan kantamista koskevia säännöksiä joutuisasti ja yhdenmukaisesti, jotta yhteisö saisi nopeasti käyttöönsä yhteisön omat varat. Näin ollen, kuten Alankomaiden hallituskin myöntää, 11 kuukauden määräajan noudattaminen ei vaikuta tullivelan erääntymiseen, mutta on jäsenvaltioille pakollista näiden niiden jäsenyysvelvoitteiden osalta, jotka koskevat yhteisön omien varojen antamista tämän käyttöön.

61 Lisäksi soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa säädetään, että 1 kohdassa tarkoitetussa tiedonannossa on mainittava erityisesti määräaika, jonka kuluessa todiste passituksen säännönmukaisuudesta tai rikkomuksen taikka säännönvastaisuuden tosiasiallisesta tapahtumapaikasta voidaan esittää lähtötoimipaikassa tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla. Tämä määräaika on kolme kuukautta 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen tekopäivästä. Jos asianmukaisia todisteita ei ole esitetty tämän määräajan kuluttua, toimivaltaisen jäsenvaltion "on kannettava" kyseiset tullit ja muut maksut.

62 Asiassa C-300/03, Honeywell Aerospace, 20.1.2005 antamansa tuomion 24 ja 25 kohdassa (Kok. 2005, s. I-689) yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että jo soveltamisasetuksen 378 artiklan 1 kohdan ja 379 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee, että lähtötoimipaikan on ilmoitettava passituksesta vastaavalle määräaika,

jossa pyydetyt todisteet voidaan toimittaa, ja tämän on tapahduttava ennen tullivelan kantamista. Tällä määräajalla pyritään suojelemaan passituksesta vastaavan etuja myöntämällä tälle kolme kuukautta aikaa esittää tarvittaessa todiste passituksen säännönmukaisuudesta tai säännönvastaisuuden tai rikkomuksen tosiasiallisesta tapahtumapaikasta. Näin ollen jäsenvaltio, johon lähtötoimipaikka kuuluu, voi kantaa tuontitullit ainoastaan, jos se on ilmoittanut passituksesta vastaavalle, että tällä on kolme kuukautta aikaa esittää pyydetyt todisteet, ja jos näitä todisteita ei ole esitetty tässä määräajassa.

63 Edellä todetusta seuraa, että siinä tapauksessa — kuten nyt esillä olevassa asiassa —, ettei riidanalaisia lähetyksiä ole esitetty määrätullitoimipaikassa ja ettei rikkomuksen tai sääntöjenvastaisuuden tapahtumispaikkaa voida osoittaa, lähtötullitoimipaikan on, jotta yhteisön omat varat saadaan nopeasti yhteisön käyttöön, annettava tästä tieto passituksesta vastaavalle niin pian kuin mahdollista ja viimeistään passitusilmoituksen kirjaamista seuraavan yhdennentoista kuukauden päättymiseen mennessä. Tässä tiedoksiannossa on ilmoitettava asianomaiselle, että hänellä on kolmen kuukauden määräaika, jossa todisteet passituksen sääntöjenmukaisuudesta tai rikkomuksen tosiasiallisesta tapahtumispaikasta voidaan esittää lähtötullitoimipaikalle tulliviranomaisten vaatimusten täyttämiseksi. Ellei todisteita ole määräajan kuluttua esitetty, toimivaltaisen jäsenvaltion on kannettava tullivelka.

64 Tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohdassa säädetään tätä tapausta varten, että tulliviranomaisten on "laskettava" jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä heti, kun niillä "on käytettävissään tarvittavat tiedot", ja "kirjattava nämä määrät tilikirjoihin".

65 Tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdan mukaan "vastaavien tullien määrä on kirjattava tileihin" kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset voivat "laskea kyseisten tullien määrän" ja "osoittaa velallisen". Tullikoodeksin 219 artiklan mukaan tämä määräaika voi olla enintään 14 päivää jäsenvaltioiden

hallinto-organisaatiosta johtuvista syistä tai erityisestä syystä, joka estää tulliviranomaisia noudattamasta määräaikaa. Tullikoodeksin 221 artiklan 1 kohdan mukaan tullien määrä on "annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin".

66 Esillä olevassa kanteessa komissio kohdistaa Alankomaiden tulliviranomaisiin moitteita siksi, että nämä eivät ole kahdessa päivässä soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa säädetyn kolmen kuukauden määräajan päättymisestä ryhtyneet kantamaan tullivelkaa. Tarkemmin sanoen komissio kohdistaa moitteensa siihen, etteivät ne ole kirjanneet tileihin vastaavien tullien määrää tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdan mukaisesti eivätkä ilmoittaneet velalliselle kyseistä määrää saman säädöksen 221 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

67 Alankomaiden hallitus puolestaan väittää, etteivät jäsenvaltiot ole velvollisia kantamaan tullivelkaa heti sen kolmen kuukauden määräajan päätyttyä, joka alkaa soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun 11 kuukauden määräajan umpeuduttua. Kyseisen hallituksen mukaan viimeksi mainittua määräaikaa ei voida pitää sitovana.

68 Tätä väitettä ei voida hyväksyä.

69 Kuten komissio aiheellisesti toteaa, soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä ilmenee, että jäsenvaltiot ovat velvollisia käynnistämään tullivelan kantamisen siinä tarkoitetun kolmen kuukauden määräajan kuluttua. Tällainen tulkinta on tehtävä myös sen turvaamiseksi, että toimivaltaiset viranomaiset soveltavat tullivelan kantamista koskevia säännöksiä joutuisasti ja yhdenmukaisesti, jotta yhteisö saisi nopeasti ja tehokkaasti käyttöönsä yhteisön omat varat.

70 Tämä tulkinta ei ole myöskään ristiriidassa tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdan kanssa, jossa annetaan oikeus maksettavien tullien määrän ilmoittamiseen kolmen vuoden kuluessa siitä, kun tullivelka syntyi. Säännöksellä pyritään erityisesti turvaamaan oikeusvarmuus, kun siinä säädetään enimmäisaika tullivelan määrän ilmoittamiselle tullivelalliselle. Siinä ei kyseenalaisteta tullikoodeksista ja soveltamisasetuksesta johtuvia tulliviranomaisten niitä velvollisuuksia yhteisöä kohtaan, joiden avulla pyritään varmistamaan tullivelan kantamista koskevien säännösten joutuisa ja yhdenmukainen soveltaminen, jotta yhteisö saisi nopeasti ja tehokkaasti käyttöönsä yhteisön omat varat.

71 Tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohdan, 218 artiklan 3 kohdan ja 219 artiklan mukaan esillä olevan kaltaista tullivelkaa tarkoittavan summan kirjaamisen tileihin on tapahduttava kahden päivän määräajassa, jota voidaan pidentää enintään neljäntoista päivään. Lisäksi velalliselle on tehtävä ilmoitus tullikoodeksin 221 artiklan 1 kohdan mukaan heti kun velkaa vastaava summa on kirjattu tileihin. Tämä määräaika alkaa kulua siitä, kun tulliviranomaisilla on käytettävissään tarvittavat tiedot, joiden johdosta ne voivat laskea tullin määrän ja määrittää velallisen. Toisin kuin Alankomaiden hallitus väittää, juuri näin on asian laita viimeistään soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun kolmen kuukauden määräajan umpeuduttua.

72 Tullivelan toteamisen osalta on ensinnäkin todettava, että silloin kun — kuten nyt käsiteltävänä olevissa tapauksissa — ulkoisen passituksen järjestelmässä olevia lähetyksiä ei ole lähtötullitoimipaikan määräämässä ajassa esitetty määrätullitoimipaikassa, tullivelan katsotaan syntyneen ja passituksesta vastaavan katsotaan olevan tullivelallinen. Tällaisessa tapauksessa ja kun rikkomuksen tai sääntöjenvastaisuuden paikkaa ei voida todentaa, lähtötullitoimipaikka voi soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoittaa tästä passituksesta vastaavalle 11 kuukauden määräajassa passitusilmoituksen kirjaamisesta.

73 Soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan ensimmäisen ja toisen virkkeen mukaan ilmoituksessa on mainittava asianomaisen kolmen kuukauden määräaika osoittaa passituksen sääntöjenmukaisuus. Kuten tämän tuomion 62 kohdassa on todettu, toimivaltaiset tulliviranomaiset voivat kantaa tullivelan vain, jos ne ovat ilmoittaneet passituksesta vastaavalle, että tällä on kolmen kuukauden määräaika esittää todisteet passituksen sääntöjenmukaisuudesta, ja jos näitä todisteita ei ole esitetty tässä määräajassa.

74 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 50 kohdassa todennut, ei ole mitään syytä katsoa, että passituksen sääntöjenmukaisuudesta esitettyjen soveltamisasetuksen 380 artiklassa esimerkinomaisesti lueteltujen kaltaisten todisteiden arviointi — siinäkin tapauksessa, että ne olisi esitetty vasta aiemmin mainitun kolmen kuukauden määräajan viimeisenä päivänä — oikeuttaa poikkeamaan tullikoodeksin 218 ja 219 artiklasta tulleja tileihin kirjattaessa ja tiedoksiannettaessa velalliselle tullikoodeksin 221 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

75 Tullivelallisen määrittämisen osalta puolestaan on huomattava, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan kolmen kuukauden määräajan päättyessä passituksesta vastaavan katsotaan olevan vastuussa tullivelasta riippumatta siitä, että muitakin tahoja voidaan pyrkiä saamaan vastuuseen, mikä edellyttää Alankomaiden hallituksen mukaan lisäaikaa. Tämän johdosta viimeistään kyseisen kolmen kuukauden määräajan päättyessä tulliviranomaiset pystyvät ilmeisen selvästi määrittämään passituksesta vastaavan tullivelasta vastuussa olevaksi.

76 Tullivelan määrittämisen osalta on muistettava, että — kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 57–62 kohdassa todennut — vaikka lähtötullitoimipaikan ei voida edellyttää määrittävän systemaattisesti tuontitullivelan suuruutta kunkin sellaisen passituksen osalta, joka seuraa passitusilmoituksen jättämistä, josta lukien kyseisellä toimipaikalla on lähtökohtaisesti kaikki tullien määrittämiseen tarvittavat tiedot, mikään ei missään tapauksessa estä määrittämästä tulleja heti, kun

passituksesta vastaavalle on ilmoitettu kolmen kuukauden määräajasta, jossa hänen on esitettävä todisteet passituksen sääntöjenmukaisuudesta, eli viimeistään soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan mukaisen 11 kuukauden määräajan päättyessä.

77 Tullivelan kantamiseen oikeutettujen toimivaltaisten tulliviranomaisten selvittämisen osalta taas soveltamisasetuksen 378 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan toimivallan presumoidaan olevan sillä jäsenvaltiolla, jossa lähtötullitoimipaikka on. Saman asetuksen 379 artiklan 2 kohdan mukaisessa kolmen kuukauden määräajassa on passituksesta vastaavan esitettävä todisteet siitä, että rikkomus on tehty toisessa jäsenvaltiossa. Kuten komissio aivan oikein on todennut, ei ole mitään syytä katsoa, että tätä varten esitettyjen asiakirjojen arviointia — vaikka nämä esitettäisiin kolmen kuukauden määräajan viimeisenä päivänä — ei pystytä tekemään kahden päivän — pidennettynä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa kahdellatoista lisäpäivällä enintään 14 päiväksi — määräajassa kolmen kuukauden määräajan päättymisestä.

78 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että on hylättävä se Alankomaiden hallituksen väite, jonka mukaan 3 kuukauden määräaika on vain ohjeellinen ja velvollisuutta ryhtyä perintämenettelyyn kolmen kuukauden määräajan päätyttyä ei ole sillä perusteella, että määräajan umpeuduttua toimivaltaisten tulliviranomaisten on konkreettisesti mahdotonta aloittaa välittömästi tullivelan kantomenettely.

79 Toisin kuin Alankomaiden hallitus väittää, tullivelan suuruuden ilmoittaminen passituksesta vastaavalle heti kolmen kuukauden määräajan umpeuduttua ei ole tälle suhteetonta. Jos myöhemmin osoittautuu passituksen tapahtuneen sääntöjenmukaisesti ja asetettujen määräaikojen puitteissa tai päättyneen myöhässä muitta sääntöjenvastaisuuksitta, passituksesta vastaavalle voidaan palauttaa suoritettu määrä, mistä tullikoodeksin antamisen jälkeen on nimenomaisesti säädetty tämän

236 artiklan 1 kohdassa, kun on todettu, että laiminlyönnillä ei tullikoodeksin 204 artiklan 1 kohdan ja soveltamisasetuksen 859 artiklan mukaisesti ole todellista vaikutusta tullijärjestelmän asianmukaiseen toimintaan.

80 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste ei ole perusteeton tullikoodeksin ja soveltamisasetuksen eikä myöskään aiemmin kanteessa tarkoitettuna ajanjaksona sovellettujen asiallisesti ottaen täysin samanlaisten säännöstöjen säännöksiin nähden.

Asetuksen N:o 1552/89 2, 9 ja 10 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten lausumat

81 Komission mukaan tämä kanneperuste on väistämätön seuraus ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä kuvatusta rikkomisesta. Asetuksen N:o 1552/89 9 ja 10 artiklassa asetetaan määräajat, joissa asetuksen 2 artiklan nojalla todetut yhteisön omat varat on asetettava komission käyttöön siirtämällä nämä varat jäsenvaltioiden komission nimissä avaamalle tilille.

82 Komissio toteaa tältä osin, että asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan mukaan yhteisön omiin varoihin kuuluvan maksun toteaminen tapahtuu heti, kun jäsenvaltio on ilmoittanut tullivelalliselle tämän velasta; tämä ilmoitus tehdään lähtökohtaisesti heti, kun velallinen on tiedossa ja toimivaltaiset viranomaiset voivat laskea velan määrän. Edellytykset ovat samat kuin tullikoodeksin 217 artiklassa tullivelan

kirjaamisen osalta, vaikka tässä säännöksessä ei puhutakaan "toteamisesta" vaan "tileihin kirjaamisesta". Tileihin kirjattaessa näet komission mukaan todetaan tullivelka, joka osaksi omia varoja koskevana johtaa asetuksen N:o 1552/89 soveltamiseen.

83 Tullivelan kirjaaminen merkitsee siis komission näkemyksen mukaan automaattisesti myös vastaavien yhteisön omien varojen toteamista. Niinpä viivästynyt kirjaus johtaa samalla viivästyneeseen toteamiseen, mikä vielä saa väistämättä aikaan viivästyneen käyttöön antamisen. Kun Alankomaiden kuningaskunta on perusteetta myöhässä todennut yhteisön omat varat, se on samalla aiheettomasti viivyttänyt näiden varojen asettamista komission käyttöön.

84 Alankomaiden kuningaskunta huomauttaa, ettei tullivelan viivästyneen kirjauksen puuttuessa voida puhua myöskään viivästyneestä varojen asettamisesta komission käyttöön. Kaikki asiatiedot eivät ole tiedossa heti kolmen kuukauden määräajan jälkeen, joten ei voi olla velvollisuutta tullikoodeksin 218 artiklan mukaiseen kirjaamiseen eikä niin muodoin myöskään velvollisuutta lähettää ilmoitusta velalliselle. Näin ollen ei myöskään voida puhua asetuksen N:o 1552/89 2 artiklassa tarkoitetusta yhteisön omiin varoihin kuuluvan maksun toteamisesta, joten komission käyttöön asettamisen ei tarvitse tapahtua asetuksen N:o 1552/89 10 artiklassa tarkoitetulla tavalla kahdessa päivässä kolmen kuukauden määräajan päättymisestä.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

85 Tullien suuruuden ilmoittaminen myöhässä vastoin tullikoodeksin 221 artiklan 1 kohtaa ja 218 artiklan 3 kohtaa ensimmäisen kanneperusteen tutkinnan yhteydestä

ilmenevällä tavalla merkitsee väistämättä sitä, että asetuksen N:o 1552/89 2 artiklassa tarkoitettu yhteisön omiin varoihin kuuluvan maksun toteaminen viivästyy. Viimeksi mainitussa artiklassa näet säädetään, että maksu on todettu, "kun" jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on toimittanut maksuvelvolliselle tiedon hänen maksettavakseen kuuluvasta määrästä; tämä tiedonanto tehdään, kun velallinen tunnetaan ja kun toimivaltaiset hallintoviranomaiset voivat asiaa koskevia yhteisön säännöksiä ja määräyksiä — tässä tapauksessa tullikoodeksia ja soveltamisasetusta — noudattaen laskea maksun määrän.

86 Asetuksen N:o 1552/89 9 artiklan 1 kohdan mukaan kukin jäsenvaltio kirjaa asetuksen 10 artiklassa tarkemmin määritellyllä tavalla yhteisön omat varat tätä tarkoitusta varten komission nimissä avatulle tilille valtiovarainhallinnossa tai osoittamassaan laitoksessa. Jälkimmäisen säännöksen 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan yhteisön omat varat kirjataan viimeistään sitä kuukautta seuraavan toisen kuukauden 19. päivän jälkeisenä ensimmäisenä työpäivänä, jonka aikana maksu on todettu asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan mukaisesti.

87 On huomattava, ettei Alankomaiden kuningaskunta kiistä sitä vastaavien yhteisön omien varojen määrää, joka komission väitteiden mukaan on tullivelan kantomenettelyn toimeenpanon viivästymisen seurauksena myöhässä kirjattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä avatulle tilille valtiovarainhallinnossa tai Alankomaiden kuningaskunnan osoittamassa muussa laitoksessa.

88 Tämän vuoksi toinenkaan kanneperuste ei ole perusteeton.

Asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten lausumat

89 Komission mukaan asetuksen N:o 1552/89 11 artiklaa, jonka mukaan jäsenvaltioiden viivästyneinä suorittamat komission tileihin kirjaukset johtavat velvollisuuteen maksaa viivästyskorkoa, ei myöskään ole noudatettu, sillä Alankomaiden kuningaskunta on tarkasteltavana ajanjaksona laiminlyönyt osoittaa komission käyttöön viivästyskorot erääntyneen pääoman osalta.

90 Alankomaiden kuningaskunta väittää, että koska kyseessä ei ole tullikoodeksissa tai soveltamisasetuksessa tarkoitetusta viivästyneestä tullivelan kirjaamisesta johtuva viivästynyt käyttöönantaminen, asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaisia viivästyskorkoja ei ole tarpeen maksaa.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

91 Asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaan kaikista asetuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaisten tileihin kirjausten viivästyksistä seuraa asianomaiselle jäsenvaltiolle velvollisuus maksaa viivästyskorkoa, jota peritään koko viivästysajalta. Nämä korot on maksettava, johtui viivästys varojen komission tileille siirtämisessä mistä tahansa (ks. mm. asia C-96/89, komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2461, 38 kohta ja asia C-363/00, komissio v. Italia, tuomio 12.6.2003, Kok. 2003, s. I-5767, 44 kohta).

92 Tämän johdosta viivästykset toisen kanneperusteen yhteydessä todettujen yhteisön omien varojen maksamisessa komission tileille synnyttävät asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaan oikeuden viivästyskorkoihin, eikä Alankomaiden kuningaskunta kiistä viivästyskorkojen määrää eikä suorittamatta jättämistä.

93 Näin ollen kolmaskaan kanneperuste ei ole perusteeton.

94 Kaiken edellä todetun perusteella on katsottava, että kun Alankomaiden kuningaskunta 1.1.1991–31.12.1995

— ei ole kirjannut tileihin eikä kantanut tullivelkaa ja muita maksuja eikä ilmoittanut velan määrää tullivelalliselle viimeistään kolmessa päivässä asetuksen N:o 1854/89 3 artiklan 3 kohdassa ja 6 artiklan 1 kohdassa sekä tullikoodeksin 218 artiklan 3 kohdassa ja 221 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan jälkeen tai tätä myöhemmin siten kuin seuraa asetuksesta N:o 1182/71 siinä tapauksessa, ettei ulkoisesta passituksesta vastaava ole niiden kolmen kuukauden aikana, jotka seuraavat sitä, kun lähtötoimipaikka on lähettänyt ilmoituksen siitä, että lähetystä ei ole esitetty ajoissa määrätoimipaikassa, esittänyt todisteita kyseisen passituksen sääntöjenmukaisuudesta

— ei ole ajallaan asettanut vastaavia yhteisön omia varoja komission käyttöön

— eikä maksanut vastaavia viivästyskorkoja

se ei ole noudattanut velvoitteitaan, jotka johtuvat asetuksen N:o 1062/87 11 a artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toisesta virkkeestä, asetuksen N:o 1214/92 49 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä ja asetuksen N:o 2454/93 379 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä sekä asetuksen N:o 1552/89 2, 9, 10 ja 11 artiklasta.

Oikeudenkäyntikulut

95 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Alankomaiden kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, Alankomaiden kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kun Alankomaiden kuningaskunta 1.1.1991–31.12.1995

— **ei ole kirjannut tileihin eikä kantanut tullivelkaa ja muita maksuja eikä ilmoittanut velan määrää tullivelalliselle viimeistään kolmessa päivässä tuonti- tai vientitulleja koskevan tullivelan maksuehdoista ja tileihin kirjaamisesta 14 päivänä kesäkuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1854/89 3 artiklan 3 kohdassa ja 6 artiklan 1 kohdassa sekä yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 218 artiklan 3 kohdassa ja 221 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan jälkeen tai tätä myöhemmin siten kuin seuraa määräaikoihin sovellettavien sääntöjen määrittämisestä 3 päivänä kesäkuuta 1971 annetusta neuvoston asetuksesta (ETY, Euratom)**

N:o 1182/71 siinä tapauksessa, ettei ulkoisesta passituksesta vastaava ole niiden kolmen kuukauden aikana, jotka seuraavat sitä, kun lähtötoimipaikka on lähettänyt ilmoituksen siitä, että lähetystä ei ole esitetty ajoissa määrätoimipaikassa, esittänyt todisteita kyseisen passituksen sääntöjenmukaisuudesta

— **ei ole ajallaan asettanut vastaavia yhteisön omia varoja komission käyttöön**

— **eikä maksanut vastaavia viivästyskorkoja**

se ei ole noudattanut velvoitteitaan, jotka johtuvat yhteisön passitusjärjestelmän soveltamisesta ja yksinkertaistamisesta 27 päivänä maaliskuuta 1987 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1062/87 11 a artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toisesta virkkeestä, sellaisena kuin se on muutettuna 2.9.1992 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 2560/92, yhteisön passitusjärjestelmän soveltamisesta ja yksinkertaistamisesta 21 päivänä huhtikuuta 1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1214/92 49 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä, sellaisena kuin se on muutettuna 21.12.1992 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 3712/92, ja tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 379 artiklan 2 kohdan kolmannesta virkkeestä sekä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29 päivänä toukokuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1552/89 2, 9, 10 ja 11 artiklasta.

2) **Alankomaiden kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset